

Na úzkém chodníku do sebe vráží úspěchání lidé, dychtiví výhodných koupí a brzského návratu k barevným televizím a rychlovkám na slanine. Já a můj syn nejsme výjimkou. Míříme k bazaru, kde jsou k mání lyže za jedno sto patnáct kačec.

Jenomže na druhém konci města právě odčítají start. Už běží, říká při jednom letmém pohledu na hodinky a syn, který se už v duchu vidí na těch lyžích, se děsí, že nám zavřou, a poučuje mne, jak vyměnit slabou baterku v domněn, že jsem mluvila o hodinách. Jelikož s těmi je všechno v naprostém pořádku, vycházíme po chvíli z bazaru těžší o jedny běžky a lehčí o sto patnáct korun. *Chceš vidět, jak vypadají chlapi v cili, když předtím běželi dvacet kilometrů? ptám se potomka – a už se to nedá vzít zpět. Je nám dáno oddělit se od davu mřícího k rychlovkám na slanine a trolejbusem se kodrcat na druhý konec města – tam, kde je něco tak skutečného a živoucího, tak nesmírného a pravdivého, tak magického a posvátného, jako je náš CIL.*

Běžíci jsou ještě na trase, jsme tu první. Ale ne každý první bývá vítězem. Tomu se vydáváme naproti a mjíme pořadatele rozestavěné na křižovatkách za účelem navigace. Teteli se zimou a volají na mě, jestli nahodou někde nechybím. *Všec ne!* křičím hodoně, abych aby nebylo znát, že to není pravda. Aby nebylo znát, jak moc si ve skutečnosti sama sobě chybím, jak si chybím na každém coulu po celé té dvacetikilometrové délce, mezi těmi na špicí i mezi těmi posledními, jaké prázdnou ve mně zbývá při tom chybění. Ptám se, kdo jsem. Bila myška, co utekla z terária a v koutku laboratoře teď musí zemřít hlady? Dezertér, který přeběhl na stranu pohodlí? Existuji ještě vůbec, když si tolik chybím? Ostatní jsou tam, a kdo ví, zda ne na hranici mezi životem a smrtí, krok za krokem se blíží k vykoupení, jak je mi jich líto. Bože, jak jim závidím! *Tak kdy už poběží? tahá mě za rukáv majitel nejlev-*

nejších lyží a já se dívám znovu na hodinky, s kterými je ještě pořad všechno v pořádku – musí tu být každou chvíli... A pak se stalo, co se stát mělo – na obzoru tričko bílé, vlastně trička dvě. Během tří minut bude rozhodnuto, jedno z těch triček bude v cili dřívě, druhé později, ale nikdo v tomhle závodě nebude poražen. Nikdo, pouze já. Měla bych fandit, měla bych povzbuzovat, ale cosi neznámého mi stahuje hrdlo, vzdý i oni běží nějak nepatřičně tiše, možná že ani nedýchají, je to spíš jen sen než skutečnost. Pojd, tady nemůžeme být, jdeme radši zpátky k cili, nemáme právo znesvěcovat trasu, která nám ani v tom nejmenším nepatří. Potkáváme další a další závodníky. V jejich šťastných pohledech čtu: Tobě se to říká – vydrž, tobě se to říká – přidej, když sama ses z toho ušla. Jeden každý si to myslí, nezbývá než raději mlčet. Co jiného taky nalezi zrádcům? I když jsem si po celý rok metr po metru tu trasu promítala, i když jsem ji ve snu běžela už nejmní tisíckrát, dneska jsem tu cizi element, zbytečnější než ten kámen, o který je možné tak akorát zakopnout.

V cili jsou už všichni bězci, v cili jsem i já, jenže nemám právo nazývat jej cílem – oni jsou oni a já jsem já. Jsem cizinkou, bloudím a neznám slůvko český. Zatímco Luboš lituje dvou minut, které prý někde na trase ztratil, já lituji těch nejméně devadesát, které jsem ztratila mimo trasu. Ztratila jsem minuty a ztratila jsem sama sebe, ztratila a snad už nenajdu. Jednou, až mi na dvacíce budou chybět dvě minuty, obrátím se a poběžím to celé ještě jednou, jak jinak najít to všechno poztrácené, jak jinak oddělit, co nemělo se stát?

*A mamí, kdy už půjdem domů? Za zády CIL krvácí jak otevřená rána, radši se neohlížet, radši zavřít oči, nejtěžší závod je ten, který neběžíš, protože se ti pros-
tě nechce. Ne, ten se do smrti nezapomíná.*
(Jitka Caloudová)